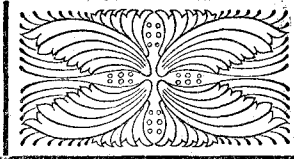

ESPECTACLES

Qüestions cinematogràfiques

Aplaudir les pel·lícules, és pecat?

Hem presenciat moltes vegades que al finalitzar la projecció d'una pel·lícula que ha sigut agradosament rebuda pel públic, part d'aquest espontàniament ha demostrat la seva simpatia, vers els actors que l'han interpretada, amb xardorosos aplaudiments. I una altra part del mateix públic, malgrat haver sentit gaubança amb la projecció de la mateixa cinta, no tant sols s'ha abtingut de picar de mans, sinó que irònicament ha combatut aquella forma palesa d'expressar un sentiment d'agrado: Potser sí que es creuen que repetiran una escena!...

Nosaltres preguntem ingènuament perquè amb aquest o altre satíric comentari han de combatre aquella manera d'expressar als actors son assentiment a llur treball artístic. És clar que els actors no en són immediatament sabedors d'aquell entusiasme; és clar que de primer entuvi no se sentiràn estimulats per aquells aplaudiments que sembla que ningú ha d'agrair; però sí hi arriben fins a les orelles dels homenatjats, puix les empreses, primeres coneixedores de l'efecte que al seu públic ha causat tal pel·lícula, van a les cases concessionàries a cercar-ne d'altres en les quals hi intervinguin els aplaudits artistes; aquestes cases demanen a les manufactures films interpretats pels mateixos, i aquests són més apreciats per llurs empreses editores dels seus gestos. Allavors arriba l'hora d'agrair al públic aquells aplaudiments que semblen inútils i fins demostratius d'ignorància a aquelles persones que ni a les atraccions gosen aplaudir, perquè fa lleig.

De bona fè creiem que si es generalitzés la costum d'aplaudir als artistes muts, les empreses productores filmarien a llurs actors en posició de saludar al públic talment com si sentissin els picaments de mans.

I fins potser els americans ajuntarien a les cintes una placa fonogràfica que en totes les llengües del món diés: «Respectable públic: Jo em sento verament im-

presionat (o impresionada) per aquestes afalagadores mostres de simpatia, i prometo, amb la mà al cor, tornar ben aviat a aquest saló on s'ha fet el miracle de fer-me parlar.»

I estem segurs que el respectable públic sortiria al carrer amb la satisfacció d'haver fet una obra de misericòrdia.

XIXU

Dues senyorettes

de setze a vint anys, es necessiten per a impressionar pel·lícules en aquesta vila

Escriure a La Gralla, núm. 7

Associació de Música

Amb puntualitat mai prou alabada, tingué lloc, el diumenge passat a la nit, en el Casino de Granollers, el concert a càrrec del «Trio de Barcelona».

Componien el programa tres parts, totes força interessants. En la primera hi figurava el Trio en *si menor* de Loeillet, de factura agradívola i dolça, propi dels tres instruments que havien d'interpretar-lo. Segonament, l'*Allegro appassionato* del mestre Granados, obra tota ella passió i foc.

La segona part, la més interessant i nova del concert, l'omplia un músic rus, l'Arensky, amb un Trio en *re menor*, que és tot ell una filigrana d'inspiració i dolcesa, sobre tot pel què respecta a sos temps de *Scherzo* i *Elegie*, que impresionaren de debò a la concurrència. Aquests nous compositors del nord d'Europa, arrenquen dels instruments tota la gamma de sons que tant sols ens semblaven havien pogut arrencar amb sa potent i portentosa inspiració, els precursors mestres clàssics dels segles XVIII i XIX i totes les harmonies sempre sembla responguin a un concret motiu musical, brollant del cor i sentiment de l'artista d'una faisó quasi sobrenatural. Aital arriben a nostres sentits, subjugant-nos i corprenent-nos de pura emoció.

La tercera part — ben dissemblant, la integraven el preciós «Somni d'amor»,

del gran compositor Listz, model de brau apassionament amorós; la ben arranjada composició «Pensant en l'Albéniz», del mestre Perelló — professor de violí, ànima del «Trio»;—i les *Seguidillas* gitanes del mestre Arbós, que són una exaltació sublim del cant frívol i emocionant alhora, característica especial que ofereixen les obres d'aquest gènere.

La interpretació de l'esmentat programa, fou insuperable i emocionant. Deixà, l'admirable Trio Barcelona, ben sentada la fama de que venia precedit i tots els concurrents estaven d'acord en apreciar que és del millor que ha vingut a Granollers. Sense fer cap mena de comparació, puix que la composició dels instruments i fins les mateixes composicions musicals, en quelcom ben apreciable es diferenciaven, tots els reunits evocaven les audicions donades en nostra Vila pel també afamat «Quartet Renaixement».

Sorollosos aplaudiments ressonaren en la sala del Casino, a l'acabament de cada obra musical, cosa que va ésser agraïda pels simpàtics artistes donant-nos de *propina*, una obra de Trio, titulada «Capritxo andalús», original del mestre Perelló, deliciosa de debò, i la coneguda «Dança andalusa» per a piano sol, del malaguanyat mestre Granados, interpretada amb forta sentimentalitat i justesa admirable, pel notable professor Ricard Vives.

Una nova ovació va servir de comiat als joves artistes, agraïnt-los-hi en l'ànima, tots els oients, l'estona que els havien fet passar tant dolçament i agradosa.

La concurrència — com sempre, en aquella casa — escassa. Ni que les parets estessin embruixades! Un poble — com el nostre — en el qual hi han dos Orfeons, cinc orquestres, dos quartets, tres capelles de música i fins epidèmia de pianoles, no pot omplir la reduïda sala del Casino el dia que s'hi fa música! Quin concepte més migrat en formaràn els mateixos professors que constitueixen les entitats que ens visiten! Creuràn — amb raó — que es troben encara en aquells mitològics temps d'Orpheo domesticant les feres.

El Dr. F. Montañà i Guasch

Després de quatre anys d'estudis a París sobre les Malalties de la Pell i Sifilitiques, ha obert el seu Consultori a Barcelona, Carrer de Sant Pau, 28, pral. 2.ª, i visita a Granollers tots els Dijous i Diumenges, de 9 a 12 matí, i els Dimecres, de 7 a 9 vespre : Carrer de Barcelona, 1, 2.^{on}

